

دُہپاں

چھانوان

حُسین سحر

دُھپّاں چھاواں

(پنجابی شاعری)

ضابطہ

(سارے حق راکھویں نیں)

اشاعتِ اول

کمپوزنگ

طباعت

ناشر

قیمت

2000ء

کمپوگر افکس، ملتان

ملتان آرٹ پریس، ملتان

کتاب نگر حسن آرکیڈ، ملتان کینٹ

100/- روپے

حُسدین سحر

کتاب نگر حسن آرکیڈ، ملتان

پر چھانویں

سورج ڈب گیا اے
 رات داتیز ہنیرا
 سرد ہوا بن کے ہر پا سے پھیل رہیا اے
 چن دے مدھم رنگاں دی
 برسات اے جاری
 سنم سان نظر آندی اے ہر پا سے
 پر رات دے پچھلے پہریں
 ہن وی دسدے نیں
 کجھ گھنڈے ودھدے پر چھانویں

انتساب

اپنے والد محترم
 حاجی میاں برکت علی مرحوم و مغفور دے ناں

پنڈ دی گڑی

پنڈی دی سڑک تے

اوہ ہرویلے

دھوڑاں پھکدی رہندی اے

شہرچوں آون والی

ہرلاری نوں تکی رہندی اے

سمندر

شام دے ٹھہرے تے چپ چاپ سمندر دے وچ

کنے منظر

اک اک کر کے ڈب رہے نیں

اپنی موت مری جاندے نیں

میں کلا آں

دنیا اک جنگل اے انساناں دا
 جتھے ہر انسان اک رُکھ اے
 ہر یاں کملایا
 انساناں دے اس جنگل وچ
 میں کلا آں

دنیا ریگستان اے
 جتھے ریت دے ذرے بن کے بندے
 اپنی اپنی منزل نوں اڈے جاندے نیں
 میں وی اک ذرہ آں
 لیکن میں کلا آں

دنیا اک سمندر اے
 جس وچ انسان وی لہراں بن کے پے وگدے نیں
 انساناں دا ایہہ پرشور سمندر ٹھاٹھاں مار رہیا اے

کوئی نہیں جو میری سوچ مرے احساس مرے جذبات نوں سمجھے
 میں کنڈے تے آں
 چپ چاپ کھلوتا کلم کلا

ہر انسان اے اپنی ذات دے وچ اک دنیا
 ہر کوئی اپنے غم اپنے دکھ درد دے وچ ای مست اے
 ٹریا جاندا اے انجانی رہ تے
 میں وی سچا
 اوہ وی سچے
 آخر اتھے کد تک کوئی ساتھ کسے دادے سکدا اے؟

دو بیڑیاں دامسافر

چُپ

اگلا پیر جے اگاں ودھاواں
 دو جا کچھے رہ جاندا اے
 کچھے جیکر تکاں
 اگلا پلا پھڑ کے بہہ جاندا اے
 اگے میرا عکس اے
 کچھے میرا سایہ
 دوڑواں توں بچ کے
 میں کتھے جاسکنا واں؟

وچھڑن ویلے
 ایہہ کیہ ہو یا؟
 دونویں چُپ ساں
 نہ اوہ روئی
 نہ میں رویا

اعراف

لال گلابی نیلے پیلے پھلاں دی خشبو
 ٹھنڈی ٹھنڈی واد اُبتلا
 چن دی نمی نمی لو
 کجل بھریاں اکھاں
 مہندی رنگے گورے ہتھ
 بحرے بحرے بلھاں اتے
 کھڑکھڑ کر دے ہا سے
 اک پاسے چرخے دی گھوکر
 پیار دا گیت سناوے
 جنت نوں لے جاوے
 اک پاسے جنگاں دا دھواں
 کالا شاہ غم دا پر چھانواں
 دوزخ دا سرنانواں
 اگے وودھدا آوے
 سرتے آن ڈراوے

ایس دھوئیں دے ودھن توں پہلاں ای
 کچھ جتن کرو
 تاں جے زندہ رہن ہمیشہ
 پھلاں دی خشبو
 تے چن دی نمی نمی لو

محل منارہ
روک نہیں سکدا
ٹوک نہیں سکدا

اعلان

پھلاں دی خشبونوں
کوئی روک نہیں سکدا
ٹوک نہیں سکدا
اُچے اُچے محل منارے
کندھاں کوٹھے تے چو بارے
روک نہیں سکدا
ٹوک نہیں سکدا
سورج دی تکھی رشنائی
چن دی نمی نمی لونوں
ست رنگے اسمانی تنبو دی کوئی حد اے؟
ہرپا سے رنگاں دی بارش
ہرپا سے گیتاں دارس اے
رنگاں تے گیتاں نوں
کوئی اُچی کندھ
کوئی چو بارہ

چن اے اک اکلا

بارش دی کنیاں داموتی
بنائیں سوکھلا

اسماں تے تارے بہتے
چن اے اک اکلا

حدوں باہر نہ ٹھیک ہنیرا
حدوں باہر ناں چائن
اپنی تھاں تے ٹھیک ہنیرا
چائن دی تھاں چائن

حدوں باہر نہ چنگا سوکا
حدوں باہر ناں پانی
سوکے دی تھاں سوکا چنگا
پانی دی تھاں پانی

اپنی اپنی حد اندرای
سارے کم نہیں چنگے
چادرودھ جے پیر کھلا رو
پیر ہو جاوَن ننگے

آہندے نیں جو بارش و سنی
کھیت لئی اے رحمت
پر جے ہووے حدوں باہر
ایہو اے فرز رحمت

ڈھیر پھلّاں دا ہے ایہہ نتیجہ
ڈالی سک جاندی اے
ڈھیر اوہ بھار سہار نیں سکدی
آخر جھک جاندی اے

اک دو پھل نیں شاخ دی رونق
اک دو پھل سہارا
ڈھیر پھلّاں دے نالوں چنگا
اک پھل دا نظارا

نویں سویر دا سورج

جسراں سارے ہنیرے دھرتی توں ٹر گئے نیں
 مرے ہنیرے اداس گھروچ وی چاخی اے
 تے ٹھنڈی واوچ ملوک پھلاں دے ہاسیاں دی بہار جہی اے
 ایہہ چڑھدے سورج دی روشنی میری روشنی اے
 تے ون سونے جوان پھلاں دارنگ اے میرا
 ایہہ سوہل کلیاں دی نرم خشبو مرے لئی اے
 تے میرے بلھاں تے میرے ای دل دی بولیاں نیں
 میں اپنے کھیتاں دا آپ ہالی آں
 اپنی مٹی دا آپ را کھا آں
 ایہہ خزانہ مرے لئی اے
 مرے جفاکش تے سخت ہتھاں دی سخت محنت
 کسے لئی نیں ہن اپنے لئی اے
 میں اپنی قسمت دا آپ مالک آں
 میرے سب دکھ تے سارے سکھ میرے آپنے نیں

ایہہ کل دی گل اے
 مرے ہنیرے اداس گھروچ
 کتھے وی ٹھنڈی ہوا دے ہلے تے روشنی دانٹاں نیں سی
 ہوا دے ہلے دے پچھے پچھے میں نس رہیا ساں
 تے روشنی دی کرن کرن نوں ترس رہیا ساں
 خبر نیں جو میں رو رہیا ساں کہ ہس رہیا سا
 کہ میرا رونا تے میرا ہسنا وی میرا نیں سی
 میں پوہ دا کھرتے ہاڑ دی دھپ سرتے جر کے وی
 اپنے لہو نال محنتاں دے چراغ بالے
 مگر مرے گھر ہنیرا گھپ تے اداسیاں سن
 مرے ای مڑھکے دے سچے موتی مرے نیں سن
 سیاہ راتاں دا ظلم کالک نوں پالدا سی
 تے میری محنت دے سچے موتی سیاہ پتھراں چ ڈھالدا سی
 مرے لئی تے وسا کھدارنگ بھریا موسم وی کال داسی
 پراج دا سورج تاں اسراں چڑھیا اے

اڈیک مک گئی

ہواچ خوشبو آں کہہ رہیاں نہیں
گلاب ٹہکے نہیں چہریاں تے
فضاچ گیتاں دی روشنی اے
تے رنگ مہکے نہیں چہریاں تے

بہار گلشن چ آ رہی اے
بہار دی ہن اڈیک مک گئی
اڈیک مک گئی

وچھوڑیاں دا گیا اے موسم
ملن دی رت آ گئی اے نیڑے
اخیر رانجھے دا جوگ مکیا
تے ہیر نے چھڈے سیدے کھیڑے

اداس بلھاں تے ہوکے مکے
تے وگدے ہنجواں دی نہر سک گئی
اڈیک مک گئی

جو کونج وچھڑی سی ڈار وچوں
اوہ ڈار دے نال آ رلی اے
ہوا جو پت جھڑچ رُس گئی سی
بہار دے نال آ رلی اے

دلاں چ جو روز جھل رہی سی
جدائی دی اوہ ہنیری رک گئی
اڈیک مک گئی

دھپاں چھانواں

نیلے نیلے امبر اُتے
 چٹے چٹے، کالے کالے، اُودے اُودے گوہڑے بدل
 لکھن میٹھی کھیڈ رہے نہیں
 سورج دی تکھی اکھاں تے پٹی بندھ کے
 سورج اگے بدل کچھے
 بدل اگے سورج کچھے
 سندے سندے اک دو جے توں دور گئے
 فرنیڑے آئے

جیون وی اک نیلا امبر
 جس تے رنگ برنگے بدل
 سورج دے نال
 لکھن میٹھی کھیڈ رہے نہیں
 دھپاں چھانواں ونڈ رہے نہیں
 دکھاں دیاں دھپاں

آؤ نی سہیلیو! کپاہ چنن چلے

چٹے دودھ پھلاں اتے آیا اے نکھار نی
 کھیتاں وچ فصلوں تے نویں اے بہار نی
 اسیں وی تے نویاں بہاراں نال رلیئے

آؤ نی سہیلیو!

کیدی نہیں چنیاں تے پھل چٹے چٹے نی
 اینہاں اگے دھپاں دے وی رنگ مٹے مٹے نی
 انج لگے ہر پھل چاننی دی کلی اے

آؤ نی سہیلیو!

جھولیاں چ ساڈی جھڑے لشکدے نیں پھل نی
 ساڈے ای ایہہ لہو تے پسینے دا مل نی
 ساڈیاں ای محنتاں دا نور گلی گلی اے

آؤ نی سہیلیو!

بے وس

روز کہنا واں او تھے نہیں جانا
 فروی چلناں میں او سے رستے تے
 خبرے کیہم ہو گیا مرے دل نوں؟

سکھاں دیاں چھانو اں
 دکھاں دیاں دھپاں
 غم دیاں گونگیاں چپاں
 بھمدیاں سخر دو پہراں
 سڑ دیاں دوزخ لہراں
 سکھاں دیاں چھانو اں
 خوشیاں دیاں اداواں
 مہکدیاں پھلاں دیاں باہواں
 جنت دیاں ہواواں
 جیون دے دونواں پکھاں دا
 اکوٹا نواں
 دھپاں چھانو اں

ترے بغیر

ترے بغیر گزر دے نہیں ایہہ دن میرے
 خزاں تاں فیر خزاں اے گزرا ای جاوے گی
 مگر بہار تاں آخر بہار اے بھناں
 تیر بغیر ایہہ موسم گزر نہیں سکدا
 عجیب رُت اے جو چھائی اے میری سوچاں تے
 فضاچ و اشنا اے مہندی رنگے ہتھاں دی
 کلی کھڑے تاں ترے ہونٹھ مینوں دسدے نیں
 کنول جو ویکھاں تاں اکھاں تری نظر آون
 گلاب مہکے تاں آندی اے تیری یاد بہت
 جے دھپ نکلے تاں گلھاں دی روشنی چمکے
 جے ابر چھائے تاں زلفاں سیاہ لہراون
 جے چن نکلے تاں دتے ترا حسین مکھڑا
 ہوا دے نال چھما چھم وسن مری اکھاں
 پوے جے شام تاں دھک دھک کرے ایہہ دل میرا
 بھلا میں کٹاں گا کسراں ایہہ لے اکلاپے

تیری اڈیک دے اتھرو نیں میری اکھاں وچ
 گزردیاں نیں کدوں تیرے بن مری راتاں؟
 تیر بغیر گزر دے نہیں ایہہ دن میرے
 ترا وجود میرے واسطے ضروری اے
 ترے بغیر مری زندگی ادھوری اے

پہاں بھار

دل وچ ہنجو ہو کے ہاڑے
جاگ رہے آں رات دہاڑے
تن من لو اے عشق دی اگ دی
اکھ وچ آس ملن دی جگ دی
تک تک راہواں اکھاں تکھیاں
کلیاں رہ رہ سدھراں اکیاں
ہجر دے شوہ وچ سٹیا لیکھاں
اڈیاں چک چک کندھ توں ویکھاں
کدی تے آوے گا من ٹھار
عمر گزاری پہاں بھار

چتنا چنا برابری

رات دنیں بس اکو فکر اے
اک خیال تے اکو ذکر اے
اس اکو چتنا دے اندر
سڑدی بلدی چنا دے اندر
بھانڑ میرے چار چوہیرے
دُکھ دیاں لاٹاں اندر میرے
ہر دم ہر پل دھندا رہناں
غم دیاں تکھیاں چمنگیاں سہناں
کیہہ آں میں تے کون آں کتھے؟
کہڑا میری ذات نوں متھے؟

جد دھرتی آسمان بنے گی میں اوہ روز اڈیاں
آسمان تے ڈیرے لائے دھرتی دے وسنیکاں

پیلے پتر ٹھنڈی وا دے آگے پے گرلاون
شاخاں دی تلواراں تھلے کلیاں مارن چیرکاں

دل دا جرم کرن توں پہلاں سوچ وچارتے کردا
ذہن دی سخت عدالت آگے جاہن بھگت تریکاں

قسمت دی اُچپائی تے ہے ہر بندے دے ہتھیں
ہتھاں دی سبھے ای لیکاں ہن قسمت دیاں لیکاں

لوکاں دی تے عادت ہے ہر خوبی نوں پڑچولن
چن دے چٹے مکھڑے نوں وی سو سولاون لیکاں

چھاں خوشیاں دے رکھ دی غم دی سحر دوپہر
کسے نہ دل نوں روکیا کسے نہ کہیا ٹھہر

اک اک بندہ کھا گیا اکلا پے دا زہر
پل وچ اجڑ گئے نیں وسدے رسدے شہر

یاداں دے جنگل وچ ٹریا جاواں کٹا
سپاں وانگوں شوکدی دریا دی ہر لہر

ایڈی تیز غماں دے سورج دی سی لو
وگدی وگدی سک گئی اتھرواں دی نہر

پُھلاں دی خشبو دی قیمت لگی پین
آخر کار زمین تے نازل ہویا قہر

بامہ بلی نیں غم دل دے
 ہین کول ایہہ ہر دم دل دے
 ایہہ اکھاں لہہ رہیاں نیں
 کتھے نیں ہمد دل دے؟
 پچھدے نیں حال اساڈا
 جے ملدن محرم دل دے
 پت جھڑ ہووے یا ساول
 ہین اکو موسم دل دے
 ہر تان ای درد بھری اے
 جے سنو تاں سرگم دل دے
 ہمدے ہمدے رو پیندا
 وکھرے نیں سب کم دل دے
 اسیں سحر ازل دے تے
 پیاں گے زمزم دل دے

ایہہ نظارے اج دکھائے بھیس وٹاندیاں واواں
 کتے نیں ٹھنڈیاں دھپاں یارو کتے نیں تتیاں چھاواں
 لوکی کہندے نیں پنڈاں توں شہراں وچ اے رونق
 مینوں تے نظری آندا اے بندہ ٹانواں ٹانواں
 نویں زمانے دی رشنائی سارے فرق مٹائے
 دشمن تے دشمن اے اجکل یار ہو جاندا سانواں
 خبرے سورج تے بدل دی لکن میٹی کیہ اے؟
 بندے نالوں ودھدا جاوے بندے دا پرچھانواں
 ویلے دی اس ٹور نے آخر ایہہ وی رنگ دکھایا
 اپنی اپنی چال بدل لئی کیہ ہنساں کیہ کانواں
 اُسراں تے میں شعراں راہیں کہہ چکیاں سب قصہ
 حالی تیک سحر نیں لکھیا قصے دا سرنانواں

دھپاں وچ جو ٹھردے پے نیں
 چھانواں وچ پنکھر دے پے نیں
 موت توں جہڑے مر نیں سکے
 جیون ہتھوں مردے پے نیں
 فجر دے بھلے شام نیں آئے
 گھر آون توں ڈردے پے نیں
 لوک نویں نیں یاداں اندر
 پچھلے ناں و سردے پے نیں
 جہڑے ہر میدانے جتے
 عشق دی بازی ہردے پے نیں
 کیہ ہویا جو اسیں کھڑے آں
 کجھ تاں پار اتر دے پے نیں
 ریت نوں تے سمجھے پانی
 دھوکے صاف نظر دے پے نیں
 غیراں نے سانوں نیں لٹیا
 چورتاں اپنے گھر دے پے نیں

دل وچ اسراں رنگ برنگی یاداں دی اے ٹور
 جسراں ہرے بھرے جنگل وچ پیلاں پاؤن مور
 اکھاں اگے تیر رہیا اے خوشبو آں دا زہر
 کناں دے وچ شوک رہیا اے تیز ہوا دا شور
 رڑھ گئے خوشیاں والے موتی غمیاں والے پتھر
 دل وچ نویاں سدھراں دا اوہ ہڑ آیا سر زور
 سونے ورگی صورت نوں میس مٹی وچ ملایا
 مٹی دی اس مورت کولوں ہن کیہ چاہنیں ہو؟
 میس ستاں واہ گھوک تے میری اکھاں جاگ رہیاں نیں
 انھ ہنیرے ویکھ رہیا واں سفنے نویں نکور
 بچ رہے آں ویلے دی اسٹیج تے پتلی وانگوں
 خبر نیں کجھ سحر اساڈی کس دے ہتھ اے ڈور؟

پہلے ای جہڑا سدھراں دے سی حجاب وچ
دل دا اوہ شہر ڈب گیا غم دے سلاب وچ

نظراں دے سامنے وی کدی آ کھلووے گا
ہر روز آ کے ملدا اے مینوں جو خواب وچ

فیر کس طراں میں تیریاں ہونٹھاں نوں پھل کہواں؟
جد رنگ اے نہ مہک اوہ سجرے گلاب وچ

یاداں دے قافلے نوں کوئی ودھ کے روک لے
میں گھر گیاں واں بیتے دناں دے عذاب وچ

اوہناں تے مینوں گجھ وی لکھیا نہیں سحر
میں سوچنا واں کیہ لکھاں خط دے جواب وچ

وای نہیں ایہہ کس نگری دے؟

دوزخ وچ وی ٹھردے پے نہیں

پندھ تاں اوویں دا اوویں اے

اووویں دن گزردے پے نہیں

رنگ انہاندے منہ دا دسدے

کر کے گل مکردے پے نہیں

سحر مری پکاں تے ہنجو

سورج وانگ ابھردے پے نہیں

اوہدے آون دی امید نہیں
 پاندے آں فر وی فال اس
 دل رووے گوکاں مار سحر
 نہیں جاندے کجھ سر تال اس

بدلاں گے اپنا حال اس
 ایہو آہندے آں ہر سال اس
 بس عشق دے آں لج پال اس
 رانجھے پنوں مہینوال اس
 رت دے کے رت کے کاسے نوں
 کیتا اے مالامال اس
 توں چکھیں شالا درداں نوں
 فیر کچھئے تیرا حال اس
 ہن کوئی پچھان نہیں سکدا
 ایسی بدلی اے چال اس
 بے فکرے ہو کے پھرنے آں
 لے سرتے غم دی شال اس
 اس اج دے دور دے عاشق آں
 کھولے نہیں سر دے وال اس
 لوکاں نال ٹر ٹر تھک گئے آں
 ہن پھراں گے اپنے نال اس

اپنے سائے توں وی سنگیا
 میں اکلاپے دے نال منگیا
 دن نے میرا پنڈا کچھیا
 رات نے سولاں اُتے منگیا
 زہر اے سارے جسے اندر
 مینوں کسی سپنی نے ڈنگیا
 لوں لوں اتے پیلک چھائی
 میں پت جھڑ دے رنگ اج رنگیا
 اوہدی گلی چوں لنگھن ویلے
 وا دا اک اک بٹا کھنگیا
 کیہ دساں میں ہجر ترے وچ
 اک اک پل اے کسراں لنگھیا

دل جھلا آئے دن جیوندا نہ مردا
 یاداں والے شوہ وچ ڈبدا نہ تردا
 دوستاں دی دوستی توں دل ایسا رجا
 اگ کولوں ڈریا ٹہپنے توں وی ڈردا
 باندراں دے سر نہیں بنات دیاں ٹوپیاں
 مورکھاں دے کھان لئی قورمہ تے زردا
 شاوا اوس دیوے اُتے بلے جو جیرے تے
 کلا ای اوہ کالیاں ہنیریاں نوں جردا
 اوہنے تے عطا سانوں کیتیاں نہیں نعمتاں
 اسیں وی تے دیندے کجھ ساتھوں وی تے سردا
 اوہناں ڈھڈسول جنھاں کھاہدیاں نہیں گاجراں
 سانوں کیہ جو دل ساڈا اج ہوکے بھردا
 اکھ دی پٹاری وچوں جھاکدا اے اتھرو
 ایہنوں کوں ڈکے ایہہ بھیتی ہو یا گھر دا
 بھلے تاں اودوں جدوں یاد سانوں آوے اوہ
 یاد اودوں کریئے جے ہووے اوہ وسردا
 زندگی دے تھل وچ صدیاں دے پندھ نہیں
 سفر اچ اوہدا غم ساتھی اے سحر دا

اتھرو کیہ آئے اکھاں وچ
 لانبو بلدے نیں لکھاں وچ
 اوہدے پیار دے غم دے ہتھوں
 کلم کھلے آں لکھاں وچ
 عشق دی شان اے سب توں وکھری
 جیون دے سارے پکھاں وچ
 سب تو اُچی دَکھ اے اوہدی
 حُسن دیاں رنگیں دَکھاں وچ
 اُڈن دی عادت ای بُھل گئی
 پنجرے دے عادی پکھاں وچ

شوہ وچ بیڑے دل دے پے نیں
 یاداں دے وچ ٹھلدے پے نیں
 غم مدتاں دے وچھڑے دل نوں
 اک اک کر کے ملدے پے نیں
 ساڈے دل دی حالت اُتے
 لوکی ہسدے کھلدے پے نیں
 حُسن دی نگری اندر ہر تھاں
 رو لے اوہدے تل دے پے نیں
 سحر نیں کھلدے راز دلاں دے
 گنجھل اول مشکل دے پے نیں

پیار دی کہانی داستان بن گئی اے
 نکی جہی گل دی گلان بن گئی اے
 کناں گمنام ساں میں تیتھوں پہلاں بجاں
 تیرے نال میری وی پچھان بن گئی اے
 ویکھدے ای ویکھدے ایہہ اکھاں کوں ویتاں
 ہجر وچ موج وی طوفان بن گئی اے
 تیریاں محبتاں چ دل انج لشکيا
 کلری زمین آسمان بن گئی اے
 سر اُتے رکھ کے ساں زخماں نوں ویتچدا
 ویکھدیاں ای ویکھدیاں دکان بن گئی اے
 اسیں ہن دوئیں اسیں ہن اک آں
 اوہدی جند میرے لئی جان بن گئی اے
 کسراں میں چھڈ دیواں سحر اوہدی یاد نوں
 میریاں تے گیتاں دی اوتان بن گئی اے

غم دی تکرری ٹل گئی اے
 جندڑی کہڑے مل گئی اے؟
 ناں لیا اے بجاں دا میں
 مصری منہ وچ گھل گئی اے
 یاد رہیاں نیں اوہدیاں گلاں
 صورت اوہدی بھل گئی اے
 ہنجواں دی برسات سی اینی
 ساری پوتھی دُھل گئی اے
 اوہدی یاد دی وا جو چلی
 دل دا ورقہ تھل گئی اے
 سحر اساڈی پریم کہانی
 چارے پاسے ہل گئی اے

کون کہندا اے ایہہ سویرا اے؟
 اجے حالات دا ہنیرا اے
 میرے بلھاں تے ہور ناں کوئی نہیں
 ذکر جو وی کراں اوہ تیرا اے
 جدھے موہڈے بڑے جھکے ہوئے نہیں
 سارے پنڈ دا اوہو وڈیرا اے
 اوہو نیواں اے ساری وستی وچ
 جدھا شملہ بڑا اچیرا اے
 جہڑا لکھا اے نہیریاں دے وچ
 میرے گھر دا اوہو ہنیرا اے
 کیوں جھگڑنا ایں ایویں دل بارے
 نہ ایہہ تیرا اے نہ ایہہ میرا اے
 میں کیہ کرنا اے ہن خوشی لے کے
 میرے لئی اکو غم ہتھیرا اے
 ہن تے ایہہ گھر نہیں سحر کلا
 میرے دل وچ غماں دا ڈیرا اے

ہجر دی اگ اوہ لانبو لاوے
 دل دی جھگی ساڑ مکاوے
 عشق دی سولی آپ چڑھے آں
 آپ پھسے نوں کون چھڑاوے؟
 ٹھڈے بھجڈے جڑدے بندے
 ہر پاسے مٹی دے باوے
 دل دے عرش معلیٰ اندر
 ست زمین آسمان ساوے
 سانوں ہاواں دے وس پا کے
 اوہ کیوں ڈھولے مایئے گاوے؟
 جاناں سادہ من اے ساڈا
 چولے اونے سوہے ساوے

اکو جہتیاں مٹھیاں نہیں کچھ کوڑیاں نہیں
 خوشی غمی بھیناں نہیں دونویں جوڑیاں نہیں
 جُستے دے وچ اگ لگی اے نمی جہی
 لہودی تھاں تے رگ رگ چننگاں دوڑیاں نہیں
 کندھاں نال ہر بندہ کھیہ کے لنگھدا اے
 شہر ترے دیاں گلیاں کنیاں سوڑیاں نہیں
 اوہدے اگے اک وی حرف نہیں آندا
 کہن نوں دل وچ گلاں لمیاں چوڑیاں نہیں
 ٹیسی اُتے قسمت والا اپڑے گا
 ویکھن نوں تاں سدھیاں عشق دی پوڑیاں نہیں
 اُسل وٹے بھندیاں گزری رات سحر
 ایویں تے نہیں ہن تائیں اکھاں کوڑیاں نہیں

جدوں دے دل دے بُو ہے بھڑے
 سُنجیاں گلیاں سُنجے ویڑے
 جوگی دی یاداں ترُفاون
 ہیر نوں چرنے دے ہر گیرے
 عمراں پہاں بھار نہیں لنگھیاں
 کد آون گے سُکھ سنیہڑے
 گھمن گھیری وچوں لنگھ گئے
 کندھے تے پر ڈب گئے بیڑے
 رانجھے دے چارے پاسے نہیں
 کیدو چوچک سیدے کھڑے
 سامنے فیر اوہ آندا کیوں نہیں؟
 جیکر ہے شہ رگ توں نیڑے
 قسمت نال تے میل ہويا اے
 موت ای سانوں آن نکھیڑے
 ویلا گھٹ کھلار اے بہتا
 کون اساڈے کم نیڑے
 رہ جنگل وچ سحر اکھلا
 چھڈ دنیا دے جھڑے جھیرے

شہر ترے دیاں ویکھ اداواں
 جی کردے جنگل نوں جاواں
 خوشیاں کیہ نیں غمیاں کیہ نیں؟
 عمراں دیاں دھپاں چھانواں
 ہن تے ایہہ جیون دی رہ اے
 گل نال لاؤ ٹٹیاں باہواں
 جھوک رانجھن دی جاوَن خاطر
 اوکھے پینڈے اوکھیاں راہواں
 رات دھاڑے اوہدی راہ وچ
 دیوے بالاں اونسیاں پاواں
 دل اوہ کلم کلا رُکھ اے
 جس تے پتر ٹانواں ٹانواں
 شام پئی من پھلوا ری وچ
 چلن لگیاں سیت ہواواں
 کتھے جائے جان چھڑا کے
 قیدی کیتا اپنے ساہواں

جو اکھاں چوں ڈلھے نیں
 موتی اوہ اَنملے نیں
 شاخوں کلیاں جو لاه گے
 تیز ہوا دے جُلتے نیں
 اج تک اوہدی زلفاں دے
 کس توں کنڈل گھلے نیں؟
 کنے راہی تینوں ویکھ
 اپنیاں راہواں بھلے نیں؟
 کنے راجے نیں اکبر
 کنے بھٹی دُتے نیں
 دل وچ دولت پیار دی اے
 سرتے فقر دے جُلتے نیں
 سحر اساڈی الفت دے
 قصے تھان تھان جُلتے نیں

نہ ویرانہ نہ کوئی شہر گھماں
 نہیں اپنے دل دی چوکھٹ کیوں نہ چُماں
 کدی تاں ٹر کے ویکھو دل دی رہ تے
 نہ منزل آوے ہتھ تے میرا دُماں
 کوئی بھلاں ازل تے کل دی گل اے
 اے اٹھ دن ہوئے نیں جُماں جُماں
 جتھوں گزری اے بجاں دی سواری
 میں کیوں نہ خاک اس رستے دی حمں
 اوہو منصف زمانے دا اے قاتل
 جدھے انصاف دی پیاں نیں دُھماں
 سحر جو ناں لیا اے دوستی دا
 زباں دا ذائقہ اے کوڑ تھماں

دل دے چار چوہیرے ویکھے
 ہنجو ہاڑے ہوکے ہاواں
 دستو کسراں ہتے کھیڈے؟
 دل تے ہے غم دا پرچھانواں
 سحر اساڈے قصے اُتے
 چچدا اے دُکھ دا سرنانواں

کیہ دساں میں گم سم کیوں آں چپ آں میں کس پاروں؟
 ہو کے آیاں ہُنے ہُنے میں منصف دے درباروں
 میرا کلا دل ہر ویلے رووے تے گرلاوے
 انج لگدا اے جہراں کوئی کونج وچھڑ گئی ڈاروں
 دنیا دی ہر شے ای پیسہ دے کے مل جاندی اے
 پیار بڑی انمول اے دولت لبھدی نیں بزاروں
 دشمن تو چنگیائی دی اے آس بڑی نادانی
 بھلا کویں خشبو پھلاں دی آسکدی اے خاروں؟
 اوہو ظلم تے نفرت اج وی ہے انسان دے اندر
 کیہ کھٹیا کیہ وٹیا دسو ایس نکل کے غاروں
 عشق نکمیاں کر چھڈیا اے سحر بڑے بندیاں نوں
 جہڑا ایہدے ہتھیں آیا گیا اوہو کم کاروں

سینے اندر غم دا دیوا بلیا اے
 چائن اوہدا چہرے اُتے ملیا اے
 واپرے دی وگدی اے تاں لگدا اے
 جہناں شاید سکھ سنہڑا گھلایا اے
 عجب بہار اے اوہدے بحرے مکھڑے دی
 چٹے دودھ انج رنگ گلابی رلیا اے
 دھوکھا ہوندا اے اوہناں دے آون دا
 ذرا جہا دروازہ جدوی ہلایا اے
 سدھے سادے دل نوں تیریاں یاداں نے
 ہجر دی اک تے مچھی وانگوں تلایا اے
 واقف آں میں اپنے ہر اک بجن دا
 اک اک سپ استین مری وچ پلایا اے
 ویہندیاں ویہندیاں تن من جس نے پھوک دتا
 چارے پاسے ایسا بھانبر بلایا اے
 بچ نکلن دا رستہ کوئی لبھدا نیں
 ہر پاسے سولاں نے مینوں ولایا اے
 کھلر پیندی سدھراں دی رشنائی جہی
 قلم سحر کاغذ تے جد وی چلایا اے

میں دل وچ کس طراں کھڑکھڑ نہ ہستاں
 ترے آون دیاں پیاں نہیں دستاں
 مرے اندر دا بدل کہہ رہیا اے
 تری اکھاں وچوں جھم جھم میں دستاں
 جدوں دا دشمنان نوں ویکھیا اے
 میں اپنے دوستاں توں کیوں نہ نستاں
 وفا دی گل تہاڈے مونہوں سُن کے
 تسیں دتو بھلا روواں کہ ہستاں
 حیاتی موت میرے ہن مخالف
 کیوں کیتا اے ایکا نونہاں سستاں
 نہ منزل دے وکھاؤ مینون سفنے
 میں رستے تیک آیاں مستاں مستاں

کھیسے وچ نئیں پیسے دھیلے
 فیر وی جانا چاہناں میلے
 ہیر بغیر اداس نہیں چرے
 چاک نوں روون جنگل نیلے
 پت جھڑن دی رُت آئی اے
 لنگھ گئے پھل کھڑن دے ویلے
 دل دے نال نہیں ہر دم سدھراں
 جتھے گرو نہیں اوتھے چیلے
 ایویں ٹکراں مار رہیا آں
 پڑھنی پئی نماز کویلے

بھل بھلیکھے وی جے بوہا کھڑکے گا
 دل سینے دے اندر زور دی دھڑکے گا
 ہنجواں دے پانی دا نہ چھڑکاء کرو
 اندر پیار دا بھانبر ہور وی بھڑکے گا
 ایناں تے آسان بھلانا نہیں میرا
 تیری اکھ وچ میرا اتھرو رڑکے گا
 وسے گاہے دھرتی اُتے مناں گے
 جہڑا بدل اسماناں تے کڑکے گا
 آپے ہو جاوے گا پنچھی عادی وی
 چار دیہاڑے پنجرے اندر پھڑکے گا

قصے تے کہانیاں
 گلاں نہیں پرانیاں
 اوکھے سوکھے ہوکے
 عمراں لنگھانیاں
 ہنجواں دے ہار نہیں
 اوہدیاں نشانیاں
 ساڈیاں گلاں دے وچ
 غم دیاں گانیاں
 لنگھنا اے اک دن
 پُلاں پٹھ پانیاں

اُچے امبراں دے بدلو
 ساڈے دیس وی آن وسو
 ایویں دنیا نوں اے بُھل
 توں میں اک آں ئیں آں دو
 اوہناں سجرے بُھّاں چوں
 کجھ ان سنے وی گیت سنو
 اکھ دے اک پکارے وچ
 ملی اے ویلے دی کنسو
 اوسراں جے مجبوری اے
 سفنیاں وچ ای آن ملو
 ہسدیاں نال تے ہسنا ایں
 روندیاں نال وی بہہ کے رو
 ساڈ نہ دنیا کلیاں نوں
 ایہہ نہ کرنا کدی دھرو
 میری جنگ اے دنیا نال
 نال مرے توں آن کھلو

یاد تری جد آ جاندی اے
 سدھراں نوں مہکا جاندی اے
 کالیاں شاہ راتاں دا مکھڑا
 یاد اوہدی لشکا جاندی اے
 زلف جو یاداں وچ لہراوے
 غم دی بدلی چھا جاندی اے
 آندی اے جد وا اُس پاسوں
 کنے بھیت لکا جاندی اے
 چلدی اے جد وا پُرے دی
 پیڑ اک نویں جگا جاندی اے

نہ ملے گی سانوں سکھ اندر
 جو ملے گی راحت دُکھ اندر
 اک فجریں چڑھدے سورج دا
 چائن اے اوہدے مکھ اندر
 باہر اوہدا پرچھانواں اے
 تے چھاں اے اصلی رُکھ اندر
 جو رنج کے وی نہیں مل سکدا
 ایسا اک سواد اے بُھکھ اندر
 کیوں شعر مرا نہ اثر کرے؟
 پلایا اے غم دی گکھ اندر

دیوا بلے ہنجواں دے تیل دا
 بُوہا کھلے سدھراں دی جیل دا
 تیری میری دوستی اے اسراں
 ساتھ جویں دھپ تے تریل دا
 سسے دا بھروسہ کیہ اے بھناں؟
 خبرے وچھوڑ دا کہ میلدا
 غم تو ایہہ دل کوں نسا؟
 پنچھی ایہہ نشانہ سی غلیل دا
 سکے ہوئے بُھلاں اتے ویکھیا
 حاشیہ سی اک ہری ویل دا
 آوندی اے بھلا کھدے ہتھ وچ
 پتہ نہیں ویلے دی نکیل دا

ہجر ترا انج سولی اُتے ٹنگدا اے
 اک اک پل وی صدیاں وانگوں لنگھدا اے
 شام وی چنگی لگدی نیں اے تیرے باجھ
 وا دا ہلا زہری بن کے ڈنگدا اے
 اسماناں تے پہلی رات دا چن نیں
 ٹوٹا کوئی تیری ٹٹی ونگ دا اے
 جھلے دل نے ایساں چپاں وٹیاں نیں
 میتھوں وی ایہہ گل کرن توں سنگدا اے
 جتھے ویکھو لال لہو دیاں چھٹاں نیں
 موسم دا ایہہ چولا کھڑے رنگ دا اے
 خوف نے ایناں پہرہ پایا شہر ترے
 ڈر دا مارا کوئی نہ اُچا کھنگدا اے
 نفرت دے کیدو ہر پاسے دسدے نیں
 نقشہ کوئی ہور ای ہیر دے جھنگ دا اے

اوہ سامنے میرے جد کدی کجھ وی بولدا اے
 تاں پہلے ترکش چ اپنے تیراں نوں تولدا اے
 اساڈی اکھاں چوں وگدے ہنجواں دے موتیاں نوں
 اوہ سنگریزے سمجھ کے مٹی چ رولدا اے
 بھلا کویں اُس تے غمگساری دی آس رکھیے
 جو ساڈی سدھراں نوں پیراں دے وچ مدھولدا اے
 کتے نہ ملیا اوہ چن ورگا حسین مکھڑا
 چراغ لے کے ایہہ دل ہنیرے چ ٹولدا اے
 کھلی ہواواں کھلی فضاواں چ اڈ نیں سکدا
 ایہہ دل دا پنچھی غماں دی ٹہنی تے ڈولدا اے
 دھواں جو گھر گھر چ اٹھ رہیا اے ایہہ نفرتاں دا
 عجیب اک زہر ہے جو ساہواں چ گھولدا اے
 میں ویکھ کے ایہدے رنگ اکھاں جھمک نیں سکدا
 بے دل خیالاں دی بند گندھڑی نوں کھولدا اے
 گواچے یاداں دے لعل ہتھیں کد آؤندے نیں
 ایہہ دل دا جوگی تاں ایویں مٹی پھرولدا اے

سورج نوں لے آون دی کوئی فکر کرو

چائن کالی رات دا صدقہ منگدا اے

یا روسخّر دا حال احوال کیہ پچھدے او؟

اوہو اکو چالا ایس ملنگ دا اے

ویہلا ئیں میں حالی تیک

میںوں کجھ دن ہور اڈیک

ہجر دے صدمے سہہ لاں گا

آون دی کوئی دس تریک

ایہو تے ہے اصلی فن

دل وچ اوہدی مورت لیک

بے معنی لفظاں دی گونج

جیون ہے اک گونگی چیک

اسیں آں اپنے بدقسمت

منگیاں وی ئیں مددی بھیک

چار چوفیر مرے بھانبر

میں آں دوزخ دا وسنیک

وگڑی دنیا نوں نہ چھیڑ

تیتھوں ہونی ئیں ایہہ ٹھیک

کنڈ سے دی لاون لئی

ہو جامیرے نال شریک

لہ رہیا واں دل دا چائن وگدی لہاں وچوں
ایہ موتی تے ہتھ نیں آنا ست سمندراں وچوں

میں آں جھلا دنیاں توں نیں میرے کم اوتے
خوشبوواں کنڈیاں چوں لبھاں، شیشے پتھراں وچوں

فقر دی گدڑی میلی ایسی سب عیاں نوں کجے
پیر ہو جاوَن ننگے اکثر چٹیاں چدراں وچوں

سنگ مرمر دے پکے تے اکثر گونگے بولے
نمی جہی خشبو آوے کجھ کچی قبریں وچوں

اونہاں نوں نیں ڈھونڈی ملنی دوائیں جہانیں کوئی
جھڑے وی ڈگے نیں سجناں تیریاں نظراں وچوں

لے لے ساہ ادھارے جیوے

کھڑا زہر غماں دا پیوے؟
وکیہ کے گھپ ہیریاں راتاں

بل اٹھے نیں دل دے دیوے
ہجر دی سڑدی بلدی اگ وچ

مجھی وانگوں جان تلیوے
عشق دی ڈاڈھی نگری اندر

رانجھا ہیر دا چاک سدیوے
نچن توں کجھ عذر نہ مینوں

جیکر رُٹھا یار مینیوے
واہ وا سرخ گلاب کھڑے نیں

کھڑا پھٹ جگر دے سیوے؟
سحر بے قدراں دی وتی وچ

پتھر دے مل لال تلیوے

اک دن موسم نے سینا اے رنگ برنگ چولا
لیرو لیر مرے گلے دی پائی کتراں وچوں

ہنجواں دے حرفاں نال اوہنے کاغذ بھریا ہوئیں
پانی جہا پیا تے سارے خط دیاں سٹراں وچوں

سُن سکدا اے دل دے کناں نال کوئی جے چاہوے
چتر دا اکتارا سکے پیلے پتراں وچوں

میں سمجھاں گا سحر حیات ساری سُر گئی اے
اک سدھر جے پوری ہو جائے میریاں سدھراں وچوں

مسجد مندر ایویں لائے گیرے نیں

اوہ تاں میری شہ رگ توں وی نیڑے نیں

اللہ ہی ہُن حافظ ایس سفر دا اے

غم دے ڈونگھے شوہ وچ دل دے بیڑے نیں

ایسی ڈاہڈی پیار دی تلکُن بازی سی

سارے کپڑے چکڑ وچ لہوے نیں

نفرت دے زہراں وچ بھجے بول ترے

ساڈے لئی تے سبناں مکھن پیڑے نیں

راخھے تے ہُن جان دے ویری بن بیٹھے

ہیرنوں چاہون والے سارے کھیڑے نیں

نئیں بنایا منصف کسے وی دوجے نوں

دل نے اپنے جھگڑے آپ نیڑے نیں

دوس نئیں کجھ سحر کسے نوں دے سکدا

میں تے آپ ای سارے درد سہڑے نیں

نگو نکلیں بھریا ہونا کاسے دا
 صبر قرار ازماوے ہور وی پیاسے دا
 رنگت اوہدی جگمگ سوہنے مکھڑے دی
 جسراں کوئی سونا ہووے پاسے دا
 کسے پرانی گل دی یاد دواندا اے
 بلھاں اُتے سجرا رنگ دنداے دا
 میں تے ایویں گل اخوتی کیتی سی
 بنیا ویکھو کوں مڑاسا ہاسے دا
 اکو جہے نیں دشمن کیہ تے بجن کیہ
 فرق نیں اے کوئی رقی ماسے دا
 مینوں تے شکوہ اے اپنے یاراں تے
 کجھ تے مونہوں کہندے حرف دلاے دا
 شہر ہووے یا سنج کتے دل خوش نیں
 حال بھلا کیہ چھپے ایس اُداسے دا

یاد تری پھلاں دے بدلے کنڈے بھر جاندی اے
 پاسے پرندیاں ای ساری رات گزر جاندی اے
 ہجر دے انھے شوہ وچ تیرا دھیان جدوں آجاوے
 ڈبدی ڈبدی میرے ساہ دی بیڑی تر جاندی اے
 مینوں اپنے آپ دی کوئی سار نیں رہ جاندی
 خبرے نظر تری کیہ دل تے جادو کر جاندی اے
 اوہدے چن جیہے مکھڑے دی کیہ دساں میں لشکاں؟
 چائن ای چائن اے جتھوں تیک نظر جاندی اے
 ہو سکدے تلوار بنے ایہہ سجری کلیاں دے لئی
 تیز ہوا دے ہلے توں ہر ٹہنی ڈر جاندی اے
 سحر نیں عشق دے پینڈے اوکھے اوکھی ایہدی گھائی
 جہڑا اپڑے اوہدی جیون بازی ہر جاندی اے

دل میرے دا حال اے اسراں غم دے وچ

پانی اُتے ترنا جویں پتا سے دا

گلاں کر کے خالی کندھاں نال سحر

دن لنگھے سنسان حویل دے واسے دا

جاؤ فی اڈن ہار ہواؤ!

پردیاں دی خبر لیاؤ

شاید آجان آون آلے

فالان پاؤ کاگ اڈاؤ

چن تک اپڑن والیو لوکو!

اپنا شہر وی آن وساء

دلاں توں ساری کالک مکے

پیار دا اوہ چائن لے آؤ

ویریاں توں میں جھلا پچھاں

بجناں دا کجھ حال سناؤ

دل دی گل نہ جگ نوں دسو

پُھلا نوں نہ اگ اچ پاؤ

پیار دا بھیت نہ ہو جائے چوری

موتی مٹی وچ دباؤ

لالو لال لہو وچ ڈبیا اے جہڑا
 ڈگدے ہوئے پنچھی دا پر لگدا اے
 اوہو دھوکھے والے لچھن نہیں ایہدے
 رہزن اے جو سانوں رہبر لگدا اے
 سحر اے سچے کھبے چھڈ کے اپنی تھاں
 ایدھر اے نہ سانوں اودھر لگدا اے

جنگل وچ وی ہر شے توں ڈر لگدا اے
 مینوں تے ایہہ اپنا ای گھر لگدا اے
 جدھر ویکھو سدھراں چھٹاں مار دیاں
 دل وی اک بے انت سمندر لگدا اے
 اک دن پھل وی آن گے لیہناں شاخاں تے
 اکھاں تے ہنجواں دا وتر لگدا اے
 پنجرے توں اڈن دا پنچھی کیوں سوچے؟
 اکو حال ای اندر باہر لگدا اے
 دل وچ ون سونی مورتاں جیاں نہیں
 سانوں تے ایہہ کوئی مندر لگدا اے
 ہن تاں پنڈاں وچ وی بندے کئے نہیں
 اوہو تیرے شہر دا منظر لگدا اے
 غیراں دا پتھر تے ہوندا اے پتھر
 آپنیاں دا پھل وی پتھر لگدا اے
 چودھویں رات دا چن ذرا اسمانیں ویکھ
 اوہدے ای متھے دا جھمر لگدا اے

ایہو جہی انہونی ہو وی سکدی اے

شیشہ اک دن پتھر نوں وی توڑے گا

عشق دا پندہ سحر تاں پندہ تھلاں دا اے

ہر چھالے وچ سو سو کنڈے پوڑے گا

دل دا کیہ اے شوہ وچ کلا چھوڑے گا

گھسن گھیری وچ ای بیڑی بوڑے گا

ہجر دا روگ جے لایا اے تاں فر ویکھو

کسراں رگ رگ وچوں لہو نچوڑے گا

کچھ پتہ نہیں مالی دی کیہ مرضی اے؟

ٹہنی اتوں کہڑے پھل نوں توڑے گا

آون والے دن دا کچھ اعتبار نہیں

کس نوں میلے کس نوں آن وچھوڑے گا

کول کسے دے دل دا نہیں علاج کوئی

کون ایہہ ٹٹیا ہویا شیشہ جوڑے گا؟

ایسے آس تے اوہدی راہ وچ بیٹھے آں

کدی تے سانول آن مہاراں موڑے گا

جنھے اج نفرت وچ ٹھڈے مارے نہیں

ہینیاں اگے کل اوہو ہتھ جوڑے گا

جد پچھلے پہر رات نوں آندی اے تری یاد
 رہ رہ کے کئی وار جگاندی اے تری یاد
 روندی اے کدی آپ رواندی اے تری یاد
 مینہ ہجر دا اکھاں توں وساندی اے تری یاد
 ہر شام ہوا نال مرے چلدی اے کھیہ کے
 ہر شام نواں گیت سناندی اے تری یاد
 بیتے ہوئے پل پل میں بھلا کسراں وساراں؟
 تصویر مرے دل تے بناندی اے تری یاد
 فر جاگدی اکھاں نوں اوہو سفنے پرانے
 ہر روز نوں کر کے وکھاندی اے تری یاد
 لگدا اے جو میتھوں ویں ایہہ سنگدی اے جھجکدی
 میتھوں وی کئی بھیت لکاندی اے تری یاد

جو کتنا ای گت لے کڑیے چرنے اُتے آپے
 اک دن سوہرے گھر جانا ایں چھڈنے پینے ماپے
 نواں دھاڑا نوں نوں دکھ دے جاندا اے دل نوں
 کہوں کہوں روئے کھدے کھدے کرئیے سیاپے
 اوہنوں وی کجھ سیک پچائیے اپنے من دی اک دا
 کد تک کوئی کلیاں بہہ کے ہجر دے بھانبر تا پے
 جیون اک اوکھا پینڈا اے مکن وچ نہیں آندا
 لمی رات وچھوڑے والی کہڑا ایس نوں نا پے
 کالی رات داروپ وی تیرے نال اے چائن بھریا
 چٹا دن وی تیرے باجھوں رات ہنیری جا پے

آخر اکھ چوں آپ ای اتھرو چوئے نہیں
 کناں چر ایہہ موتی اساں لکوئے نہیں
 شاواشے اس دل دے فیروئی تھکیا نہیں
 بھانویں کئے بھار غماں دے ڈھوئے نہیں
 صاف اے کئی چٹی چادر یاداں دی
 ہنجواں مل مل داغ جگر دے ڈھوئے نہیں
 مدتاں ہوئیاں دل تے لگے زخماں نوں
 ویکھوتاں ایہہ اج وی نویں نروئے نہیں
 ہن تک جیندے نہیں کجھ لوکی مر کے وی
 جیندے جی کجھ لوکی موئے موئے نہیں
 دل وچ مہک رہے نہیں زخم جدائی دے
 شاخاں وچ ایہہ کس نے پھل پروئے نہیں
 تاں جا کے کجھ شکل بنی اے شعراں دی
 کناں چر ایہہ اپنے لہو اچ گوئے نہیں
 مَساں مَساں ویکھی اے سرگی تاریاں نے
 ساری ساری رات سحر ایہہ روئے نہیں

اج راتیں مہمان اوہ میرے وتے نہیں
 ست اسمان اج میرے پیراں تھلے نہیں
 میں وسنیک آں عشق دی چائن نگری دا
 سورج چن تے تارے مرے محلے نہیں
 پڑھنا واں ہر ساہ نماز میں یاداں دی
 دل دے چارے پاسے مرے مصلے نہیں
 اج وی دُورای دے جھوک اوہ رانجھن دی
 اج وی غم دے شہاں پتن ملے نہیں
 کوئی وی اتھے اک دو بے نوں پکھدا نہیں
 شہر ترے دے واسی کلم کلے نہیں
 مئے رات تو چائن اگ توں کلیاں نوں
 دل جھلے دے سارے کم اوتے نہیں
 نویاں گلاں کر کے ہور ستاندے او؟
 حالی تے اوہ پچھلے پھٹ وی اتے نہیں
 کوئی نویں سوغات سحر نہیں کول مرے
 اوہو بیتیاں یاداں میرے پتے نہیں

ہولی ہولی عمر گزردی جاندی اے
 بند مٹھی چوں ریت کھلردی جاندی اے
 اک اک ساہ حیاتی دا اے سرمایہ
 قطرہ قطرہ گاگر بھردی جاندی اے
 تیرے باجھ سویر دی اکھ اچ اتھرو نیں
 شام وی لے ہوکے بھردی جاندی اے
 انیاں تیز اے خنجر درد وچھوڑے دا
 لوں لوں دے وچ نوک اتردی جاندی اے
 جند نمائی روگ اوتے لا بیٹھی
 چھاں اچ سڑدی دھپ اچ ٹھردی جاندی اے
 ہیر نوں وس نہ پاؤ ڈاہڈے کھیڑیاں دے
 ترلے پاندی منتاں کردی جاندی اے
 جدوں دی دل دے اُتے غم دی تریل پئی
 لیہدی صورت ہو رنکھردی جاندی اے
 پردیاں وچ رہ کے اپنے دیاں دی
 ہن تاں اک اک شکل و سrdی جاندی اے

دشمن نوں وی مل لینے آں
 کم ذمے مشکل لینے آں
 جو ہویا سو ویکھ لوں گے
 عشق دے شوہ وچ ٹھل لینے آں
 کل دا کیہ اعتبار کسے نوں؟
 اج دا دن ہس کھل لینے آں
 قسمت دے وچ نیں جو ملنا
 خواباں وچ ای مل لینے آں
 کاروبار ایہو کر تے
 دل دینے آں دل لینے آں

کسے نوں کچے پتاں تے وی خوف آوے
 کوئی کچے گھرے تے تردی جاندی اے
 کیہہ کیہئے اس دنیا بے اعتباری نوں
 کر کے اک اک گل مکردی جاندی اے
 سحر جی اپنے لگن او کھڑیاں سوچاں وچ
 پیالی اندر چاء وی ٹھردی جاندی اے

شہر ترے دے لوک وی کنے بھولے نہیں
 ہیرے دی تکڑی وچ پتھر تولے نہیں
 جدوں دی تیرے آون دی اے دس پئی
 موسم دے وی سوہے ساوے چولے نہیں
 منزل تک میں کسراں اپڑ سکناں واں
 رستے دے وچ کنے وا ورو لے نہیں
 بھانویں اندروں بولن نوں نہیں جی کردا
 میرے منہ تے اوہو مایئے ڈھولے نہیں
 خورے کھڑے کھڑیاں دی اے نظر لگی؟
 ہیراں باجھوں خالی خالی ڈولے نہیں
 ہجر نے غم دی چنچ اسراں سٹیا اے
 میرے چار چوہیرے بھٹکے کو لے نہیں
 پنجرے اندر رکھنا ساڈے وس نہیں
 اڈن لئی ہمن پنچھی نے پر کھولے نہیں
 دساں حال سحر کیہ وستی والیاں نوں؟
 اکھوں ایہہ انھے نہیں کنوں بولے نہیں

بھل گیا چن ماہی تینوں میرا پیار وے
تیریاں اڈیکاں وچ لنگھی اے بہار وے

اکھاں وچ کجلا نہ بُھاں تے لالیاں
وڈھ وڈھ کھان مینوں کناں دیاں والیاں
رُس گیا میتھوں میرا ہار تے شنگار وے
تیریاں اڈیکاں وچ لنگھی اے بہار وے
ملیا نتیجہ مینوں اکھیاں ملان دا
ہویا اے زمانہ سارا ویری میری جان دا
تیرے باجھوں کون سنے دل دی پکار وے
تیریاں اڈیکاں وچ لنگھی اے بہار وے
کہندا سیں نہ دنیا دی رسماں توں ڈراں گے
کٹھے اسیں جیواں گے تے کٹھے اسیں مراں گے
یاد کر آپنے توں قول تے قرار وے
تیریاں اڈیکاں وچ لنگھی اے بہار وے

دل وچ اوہدی یاد دا بھانبر ہر دم بلدا رہندا اے
جس دم ویکھو غم دا بوٹا پھلدا پھلدا رہندا اے
کون آہندا اے دل دی سستی سنجی اے آباد نہیں؟
اس سستی وچ ہر ویلے غم یار پُئل دا رہندا اے
دنیا دا غم اپنا نہ خوشیاں اپنے وس اندر نہیں
چن خوشیاں دا غم دا سورج روزای ڈھلدا رہندا اے
لکھوں ہو لے پانیوں پتلے گلیاں اندر رُلدے آں
سانوں تیرے شہر دا ہر اک شخص کچلدا رہندا اے
میرے لئی کیہ فیدہ دسو ساون دی اس کن من دا
میرا تن من بھر دی اگ اچ سڑدا بلدا رہندا اے
پل لئی دَر کھڑکایا ہونیں کملی وا دے تلے نہیں
دیر تاں کیں میرے بُو ہے دا کنڈا ہلدا رہندا اے

میرے ساہواں اچ تیری خشبو نی
میری اکھیاں دے وچ تیری لونی

ایہناں شیشیاں چوں اپنے پیار دے
میں جاگدیاں ویکھنا واں سفنے
ایہہ نیناں دیاں باریاں نہ ڈھونی

میرے ساہواں اچ تیری خشبو نی
میرے خواہاں وچ تیری مہکاراے
میری اکھیاں اچ تیرا ای خماراے
ہُن دل دے وی نیڑے ذرا ہونی

میرے ساہواں اچ تیری خشبو نی
جے وچھڑے تے فر مر جاں گے
اسیں جگ اُتے ناں کر جاں گے
روح اک اے تے بت ساڈے دو نی

میرے ساہواں اچ تیری خشبو نی

جھانجھر چھن چھن کردی اے
مکھڑے تے چھائی اے لالی
اکھیاں دے وچ رات اے کالی
دل دی بیڑی پیار دے شوہ وچ ڈب ڈب تر دی اے

جھانجھر چھن چھن کردی اے
پیار اچ انگ انگ مہک رہیا اے
لہو رگاں وچ چھک رہیا اے
بھاں اُتے تریل پیار دی جگمگ کردی اے
جھانجھر چھن چھن کردی اے

جند نمائی کلم کلی
رج کے ہے انہول تے جھلی
قول قرار توں پہلاں جان غماں توں ڈردی اے
جھانجھر چھن چھن کردی اے

پیار اے بٹلا تیز ہوا دا
پانی اے وگدے دریا دا
گھڑی پیار دی اکھ جھمکدیاں سار گز ردی اے
جھانجھر چھن چھن کردی اے

ہالی

موہڈے تے ہل پنجاہی اے
ایہہ دیس مرے دا ہالی اے

ہمت تے اُدم والا اے
ایہہ کھیتاں داں رکھوالا اے
جے دیس مرا اک گلش اے

اس گلشن دا ایہہ مالی اے
ایہہ دیس مرے دا ہالی اے

متھے تے مڑھکا وگدا اے
محنت دا سورج جگدا اے
کیہ کہنا ایہدی عظمت دا

چہرے تے بھنڈی لالی اے
ایہہ دیس مرے دا ہالی اے

دھپاں تے پالے جردا اے
مٹی نوں سونا کردا اے
ایہہ ایہدا دم اے فصلاں تے

ہر پاسے اک ہریالی اے
ایہہ دیس مرے دا ہالی اے

منہ تے لالی ملدی پئی اے

رات پوشاک بدلدی پئی اے

پل دو پل تاں بہہ جا بھناں

ہجر ہنیری چلدی پئی اے

پت جھڑ دی پیلک نہ چکھو

چارے پاسے ہلدی پئی اے

نکل جے آیا غم دی اک توں

نویں چنا اک ہلدی پئی اے

فیر جوانی ہتھ نیں آئی

ایہہ دوپہرتاں ڈھلدی پئی اے

کل دے کم نوں کل تے رکھو

ایڈی وی کیہ جلدی پئی اے؟

سحر نویں نیں عشق دی دولت

جھولی وچ ازل دی پئی اے

بے خبری وچ سانوں مٹھے
 کون اس دل دے آکھے لگے؟
 نیناں دے سکے پرہت چوں
 ہنجاں دے دریا نیں وگے
 ٹیساں رڑکن چار چوہیرے
 زہر غماں دا اے ہر رگے
 دل دار راز سمجھ نیں سکدے
 لوکی وی نیں وچھے ڈھکے
 چھوڑ اخیر عشق دا کھڑا
 ہن تے آگے سر وچ بگے
 سحر نری نادانی تری
 داغ لویا چٹے جھکے

منگدے گھر گھرا یہ وچارے نیں چنگے لگدے
 جوگی دنیا دے دوارے نیں چنگے لگدے
 مہکے پھلاں دے نظارے نیں چنگے لگدے
 دل نوں ایہہ جھوٹے سہارے نیں چنگے لگدے
 میری اکھاں تے ہنیرا ای رہوے چنگا اے
 ایہہ چمکدے ہوئے تارے نیں چنگے لگدے
 چنگیاں لگدیاں چھلاں مینوں طوفان دیاں
 میری اکھاں نوں کنارے نیں چنگے لگدے
 اپنے اکلاپے دا کیہ حال میں تینوں دساں؟
 تیرے بن دن جو گزارے نیں چنگے لگدے
 کوئی تے وعدہ کریں ایسا جو پورا ہووے
 نت نویں سانوں ایہہ لارے نیں چنگے لگدے
 کچی گھٹی ای سحر چنگی اے جنگل اندر
 سانوں ایہہ محل منارے نیں چنگے لگدے

وڈیاں وڈیاں گلاں لوکی ایویں ای پی جانڈے
 نکلیاں نکلیاں گلاں دے رہندے افسانے بن کے
 اپنا آپ گوا کے اوہدے اگے جھک نہیں سکدے
 کدی وی زندہ رہ نہیں سکدے اسپیں بے آنے بن کے
 سمجھ نہیں میں سکیا ہن تک ایہہ کیہ راز اے گجھا؟
 اوہدے ہجر دے پل وی گزرن سحر زمانے بن کے

کل تک سانوں ملدے سن جو یار پرانے بن کے
 اج اوہ کولوں دی لنگھے نہیں ست بگانے بن کے
 پل دو پل گزارے سن جو نال کدی بھناں دے
 اکھاں دے وچ وسدے نہیں اوہ خواب سہانے بن کے
 اپنی ذات دے اندر خبرے کیہ کیہ کمل کھلاون؟
 محفل وچ جو بہندے نہیں دانے پردھانے بن کے
 اُچی لین اڈاری جہڑے پنچھی اسماناں تے
 ویلے دے تیراں دے آخر رہن نشانے بن کے
 ویہندیاں ویہندیاں کنے ویرانے باغاں وچ بدلے
 ویلے ہتھوں رہ گئے کنے باغ ویرانے بن کے
 عشق جنھاں دے ہڈیں رچیا اوہ کیہ جانن عمراں؟
 چھڈ نہیں سکدے ایہدا کھمڑا دے مانے بن کے
 تیرے مست خیالاں نے چھلاں تے جادو کیتا
 کتھوں آئے گھسن گھیری وچ مہانے بن کے
 جہڑے کل تک ساڈے گل دا ہار بنے ہوئے سن
 سڑدے بلدے پے نہیں اوہو ککھ تے کانے بن کے

اُڈے غم دے اوہ چنگیاڑے
 جہاں دل دے جھگے ساڑے
 گھوڑی چڑھے نہ کھارے بیٹھے
 خالی ڈولی لے آئے لاڑے
 اسیں آں اج دی ہیر دے رانجھے
 کھولے وال نہ گلے پاڑے
 اکھاں توں اتھروئیں ڈلھدے
 ڈاٹھدے توں ڈردے نیں ماڑے
 تیری بے پروائی جہاں!
 کنے وسدے شہر اُجاڑے
 اج سحر اے ساڈی واری
 خبرے غم کل کس نوں تاڑے؟

خوشی غمی دیاں وکھو وکھ تصویراں نیں
 کیہ کیہ جیون خواب دیاں تعبیراں نیں
 میں قیدی آں آندے جاندے ساہواں دا
 میرے گل وچ چھنکدیاں زنجیراں نیں
 ہو سکدے اوہ دل دا بڑا امیر ہووے
 جہدے تن تے پاٹیاں ہویاں لیراں نیں
 اونے نیویں لوک نیں رہندے اینہاں وچ
 جنیاں اُچیاں اُچیاں ایہہ تعمیراں نیں
 جہاں نوں نیں پڑھناوس کسے دے وی
 متھے دیاں لکیراں اوہ تحریراں نیں
 اجکل تاں رانجھے وی جوگ نیں لیندے
 ہسدیاں ہسدیاں ڈولی چڑھدیاں ہیراں نیں
 سحر سمجھ نیں سکيا کوئی دل کیہ اے؟
 کیہ کیہ ایس کتاب دیاں تفسیراں نیں

کاگ بنیرے بول رہیا اے
 دل سینے وچ ڈول رہیا اے
 غم دی تیز ہوا دا بُلا
 دل دی کنڈی کھول رہیا اے
 جوگی دے کجھ ہتھ نہیں آنا
 ایویں مٹی پھول رہیا اے
 کناں اے نادان زمانہ
 پیارنوں زروچ تول رہیا اے
 ہُن کھلیاں نہیں دل دیاں اکھاں
 کد تائیں انہول رہیا اے

پی پی لہو ایہہ رجدے پے نہیں
 پھٹ جگر دے سجدے پے نہیں
 خالی گھر وچ کون آوے گا؟
 ایویں بوہے وجدے پے نہیں
 اک وی تہکا نظر نہیں آندا
 بدل ایویں گجدے پے نہیں
 پیرتے ننگے نہیں اونہاندے
 سرنوں جھڑے کجدے پے نہیں
 باہروں جھڑے ثابت سالم
 اندروں ٹھڈے بھجدے پے نہیں
 کل دی کوئی گل نہیں اے
 فکرتاں سارے اج دے پے نہیں

تھل وچ کوئی در اے ناں دیوار کوئی

میرے ای ایہ گھر دے نقشے وانگوں اے

کیہ ڈگیا اے سحر ایہ اکھ دی ٹیسی توں؟

اسماں تے ٹھڈے تارے وانگوں اے

ٹٹ جاندی اے یاری دھاگے وانگوں اے

کچی نیندر کچے رشتے وانگوں اے

جناں جوڑو گے اوناں ای ٹٹے گا

دل دی حالت ٹٹے شیشے وانگوں اے

جدوں دی جھاتی ماری اے اپنے اندر

ہر چہرہ ہن اپنے چہرے وانگوں اے

بلدا اے پورا نہ بچھدا اے پورا

دل دی صورت ایسے دیوے وانگوں اے

ذرا ذرا جہی گل تے وی رو پینے آں

ساڈی حالت بالکل بچے وانگوں اے

توں جو اک پھل سٹیا اے میرے اُتے

ایہدی چھو بھتے ساری کنڈے وانگوں اے

کوئی کیہ تعبیر حیاتی دی دتے؟

انھے تے گونگے دے سفنے وانگوں اے

اقبالؒ

تیرا میرا میل اے

دھپ تے تریل اے

اکھیاں دے دیویاں اچ

ہنجواں دا تیل اے

زندگی نماںیاں دی

اک سکی ویل اے

کدی ہار کدی چت

زندگی وی کھیل اے

قید ہو یا آدمی

سدھراں دی جیل اے

اقبال اجیہا ہیرا اے جدھا ہر تھاں تے لشکارا اے
ایسا انملا موتی اے جدھا ہر تھاں تے چمکارا اے

اوہ مرد قلندر فطرت دے گچھے بھیتاں دا محرم سی
دردی سی نمو جھانیاں دا غمگین دلاں دا محرم سی

تارے بن بن سوچاں اوہدی جو جگمگ جگمگ کردیاں نہیں
سورج دیاں تکھیاں کرناں وی اوہدے سامنے آن توں ڈردیاں نہیں

گو نگے بے آسے ہونٹھاں نوں اوس بولن دا پیغام دتا
ظلموں دی سولی دے اگے منہ کھولن دا پیغام دتا

قائد

صدیاں دے بولے کناں وچ جد آزادی دے راگ پئے
جو گوہری نیندر سستے سن اوہ اکو واج تے جاگ پئے

بے انت ہنیری راتاں نوں اک چن ملیا رشنائی دا
پستی وچ ڈگے ڈٹھیاں نوں اُدم ملیا اُچپائی دا

دھندلے بے شکل خیالاں نوں اک روشن جہی تصویر ملی
ایہہ ملک ان ڈٹھا سفنا سی جنھوں قائد دی تعبیر ملی

توڑ کے نہ جاویں میرے دل دا توں مان نی
توں ای میری جنداں تے توں ای میری جان نی

مورنی دی ٹور تیری سرو جیہا قد نی
سوہنے کیہ دساں تیرے حسن دی کیہ حد نی
موتے دی مہک ایں توں چن دی توں چاننی
توں ای میری جنداں تے توں ای میری جان نی
جانناں میں توں ای میرے دل دی ایں چورنی
دل اتے میرا کوئی چلدا نہیں زور نی
لکھیا اے دھرتی دے لیکھ اسمان نی
توں ای میری جنداں تے توں ای میری جان نی
تیرے نال بیتے دن کوں میں وساراں گا
تیرے باجھ کسراں میں زندگی گزاراں گا
چھڈ کے نہ جاویں اے سدھراں جوان نی
توں ای میری جنداں تے توں ای میری جان نی

پاک فوج

ہو ہے

نیلے پیلے او دے لال سنہری ہو ہے
 اچیاں اچیاں کندھاں دے نیں پہریدار
 ایہناں دے رنگاں دی
 چمکیلی مہکار
 شہر دی گلیاں دا سنگھار
 خبرے انہاں اندر رہون آ لے
 سارے دل وی ہوون
 رنگاں توں بھر پور
 خوشبو آں نال پور

پاک فوج دے شیر جوانو
 غازی اتے دلیر جوانو
 عظمت دے اچے اسمانو
 پاک فوج دے شیر جوانو!
 تسیں او صبر تے ہمت والے
 تسیں او وڈی عظمت والے
 ساڈے شیرو مرد میدانو
 پاک فوج دے شیر جوانو!
 ساڈا مان تران تسیں او
 ساڈی عزت شان تسیں او
 ساڈی جند او ساڈی جان او
 پاک فوج دے شیر جوانو!

سورج دا آرٹ

سورج اک مصوراے
 جدھیاں تصویراں
 چن تے تارے
 پھلاں دے دلکش نظارے
 دریا لہراں
 اڈ دے بدل
 سرد ہواواں

جادو

سورج چڑھیا
 ہر اک پاسے دھپ دے تلھے رنگاں دی
 اک نہراے جاری
 جہدے اک کنارے اتے
 میرا ایہہ کمرہ اے
 اک کھڑکی دے رستے
 دھپ دے تلھے رنگاں دی ایہہ نہر
 مرے کمرے تک آ پہنچی اے
 کمرے دی ہر شے تے اک جادو طاری اے
 ایہہ صوفہ ایہہ گرسی میز تے ٹیبل لیپ تے
 پیلی پیلی دھوڑ
 کسے انجانے دیس دی شہزادی دے
 گورے چٹے مکھڑے دی کرناں وچ
 ڈب گئی اے

کچھلی راتیں

کچھلی راتیں
اک جنگل وچ
مردہ تے ٹھنڈے پتراں دے
زرد درختاں دی چپ دا منظر
جد چن نے ڈٹھا، تاں گھبرایا
اوہ جنگل دے بیڑے آیا
ہتھ اچ نور دی وکھلی لے کے
فیروی چارے پا سے سُنم سان تے چپ گھڑ پ سی
ہر شے نوں اک انجانا اَن ڈٹھا ڈری
جسراں اوہ جنگل وی کوئی خواہاں داویراں کھنڈری
اوہ ویراں کھنڈر
جو صدیاں پہلاں راج محل سی

راہواں

پٹھیاں سدھیاں ڈنگیاں لیکاں
ہتھاں تے نیں اسراں
جسراں دور دراڈے وسدے سانول دے
انجانے شہر نوں جاوَن راہواں
شہر جدھے ہر در دیوار تے
دکھ دا اے پر چھانواں

پانی دی نقاشی

کہندے نیں جو پانی دا کوئی رنگ نیں اے
 ایہدی کوئی شکل نیں اے
 سرد ہوا دی صورت
 ایہہ بے رنگ جی شے اے
 لیکن بدلاں اندر
 بجلی دی تصویراں
 نقش نیں کہدا؟
 پینگ دے ستاں رنگاں دا
 نقاش اے کہڑا؟
 پانی
 ایہہ بے رنگ تے سادہ پانی!

چہرے

روشنیاں رنگاں خوشبو آں دے
 اس وسدے شہراچ ڈٹھے
 کجھ کملائے
 تے کجھ کھڑ دے چہرے
 جنھاں دے متھے تے لکھے سن
 کجھ مدھم کجھ شوخ لکیراں دی صورت وچ
 کجھ دکھاں کجھ خوشیاں دے افسانے